

Jedna

Když byla vlčí loď vzdálena pouhých několik hodin od mysu Bezpečí, strhla se silná bouře.

Už celé tři dny pluli na sever směrem ke Skandii a moře bylo klidné jako hladina rybníka – což Will i Evanlyn oceňovali.

„Není to tak špatné,“ prohlásil Will, když úzká loď hladce prořezávala vodní spousty. Slyšel vyprávět děsivé historky o tom, jak se lidem na lodích dělá strašně špatně. To mírné pohupování v sobě nemělo nic, čeho by se měl obávat.

Evanlyn trochu neurčitě kývla hlavou. S mořeplavbou rozhodně neměla moc zkušeností, ale na moři už předtím byla.

„Jen aby nebylo hůř,“ řekla. Všimla si totiž, jak Erak, kapitán lodi, ustaraně sleduje severní obzor a jak důrazně pobízí veslaře *Vlčího větru* k větší rychlosti. Erak si dobře uvědomoval, že tohle podezřelé bezvětrí oznamuje změnu k horšímu – a velkou. Na severním

obzoru se začínala rýsovat temná bouřková čára. Věděl, že jestli se jim nepodaří včas obeplout mys Bezpečí a dostat se do zátvrtí pevniny, bouře do nich udeří plnou silou. Několik minut odhadoval vzdálenosti a poměřoval rychlost lodě s rychlostí blížících se mraků.

„Nestihnem to,“ řekl nakonec Svengalovi. Svengal, jeho pravá ruka, souhlasně přikyvoval.

„Vypadá to tak,“ prohlásil klidně. Erak se zkoumavě rozhlížel po lodi, zjišťoval, jestli se někde něco nebezpečně nepovaluje. Očima spočinul na dvojici zajatců schoulených na přídi.

„Radši ty dva přivaž ke stěžni,“ navrhl. „A kormidelní veslo uvážeme taky.“

Will s Evanlyn sledovali Svengala, jak se k nim blíží. V ruce držel klubko konopného provazu.

„Co to zase je?“ divil se Will. „Přece si nemůžou myslet, že se pokusíme o útěk.“

Svengal se ale zastavil u stěžně a máváním ruky je naléhavě přivolával. Oba mladí lidé se zvedli a vratkým krokem přešli k němu. Will si všiml, že kymácení lodi je výraznější a že vítr zesiluje. Potácel se k Svengalovi. Slyšel, jak Evanlyn za jeho zády tiše a docela jadrně zaklela, když zakopla a uhodila se do holeně o sloupek na uvazování lodi.

Svengal vytáhl saxonský nůž a z klubka odřízl dva dlouhé kusy provazu.

„Přivažte se ke stěžni,“ řekl jim. „Každou chvíli se přičene bouřka, jakou svět ještě neviděl.“

„To jako že by nás vítr mohl smést přes palubu?“ nevěřičně se zeptala Evanlyn. Svengal si všiml, že Will se

ke stěžni přivazuje zdařilým námořnickým uzlem. Holce to moc nešlo, takže Svengal vzal provaz, omotal jí ho kolem pasu a pak ji pevně přivázal.

„Možná,“ odpověděl na její otázku. „Nebo spíš spláchnout vlny.“

Viděl, jak kluk strachy zbledl.

„To nám chcete říct, že vlny... že se dostanou až na palubu?“ nechápal Will. Svengal po něm loupal očima a ušklíbl se.

„No to se rozumí, že jo,“ řekl a pospíchal zpátky na zád', aby pomohl kapitánu Erakovi, který už přivazoval mohutné kormidelní veslo.

Will několikrát polkl. Myslel si, že loď, jako je tahle, poletí po vlnách jako šipka. Teď se dozvěděl, že vlny se nejspíš dostanou na palubu. Jestli k tomu dojde, tak si neuměl představit, jak by se jim mohlo podařit udržet se na hladině.

„Můj bože... co to je?“ vydechla Evanlyn a ukazovala k severu. Slabá tmavá čára na obzoru, kterou předtím pozoroval Erak, se nyní změnila ve vířící černou masu. Byla vzdálena ani ne čtvrt míle a tryskem se hnala na ně. Oba se krčili u paty stěžně, snažili se obejmout drsný borový sloup a zarývali nehty do jeho dřeva.

Pak mraky zakryly slunce a bouře udeřila.

Prudký poryv větru vyrazil Willovi dech. Doslova. Takový vítr Will ještě nikdy nepoznal. Byla to divoká, živoucí, prastará síla, která ho zavalila, ohlušila, oslepila, vyrazila mu z dechu z prsou a nedovolovala nabrat nový: dusila ho a snažila se odervat mu prsty od sloupu. Pevně zavřel oči, lapal po dechu a zoufale se držel stěžně. Matně zaslechl, jak Evanlyn vykřikla, a cítil, že od něj za-

číná klouzat někam pryč. Poslepu po ní hmátl, chytil ji za ruku a přitáhl zpět.

Přihřítla se první mohutná vlna a před' vlčí lodi se strmě zvedla. Vlna vynesla loď vzhůru, pak se loď zatřásla a začala klouzat – *zpátky dolů!* Svengal s Erakem hulákali na veslaře. Vítr jim rval slova od úst, ale posádka, sedící čelem k nim, viděla jejich gesta a pochopila. Veslaři zabírali tak mocně, až se dřevěné dubové rukojeti prohýbaly, a klouzání vzad zvolna ustalo. Loď se začala drápat vzhůru po vlně, stoupala stále výš a stále pomaleji, takže Willa napadlo, že už každou chvíli musí zase přijít to strašné klouzání vzad.

Potom se hřeben vlny zlomil a s hukotem se přes ně převalil.

Do vlčí lodi udeřily nesmírné spousty vody, hnaly ji dolů a převracely na pravý bok, až se zdálo, že se už nikdy nenarovná. Will ječel ve smrtelné hrůze, pak prudký náraz ledové mořské vody přerval jeho křik, odtrhl mu ruce od stěžně, vnikl mu do úst i do plic a kutálel s ním po palubě, kam až chatrný provaz dosáhl, smýkal s ním sem a tam, dokud voda neopadla. Will se plácal na palubě jako ryba na suchu a loď se narovнала. Evanlyn ležela vedle něj a společně se škrábali zpátky ke stěžni. Tiskli se k němu v bezbřehém zoufalství.

Vzápětí před' vyrazila vpřed a řtili se po hřbetu vlny dolů jako do propasti. Žaludky jim vylétly neznámo kam a oba se opět rozječeli smrtelnou úzkostí.

Před' sjížděla k nejnižšímu bodu vlny, moře kolem se rozdělilo a prudce se zvedlo do výše. Voda se znovu hnula přes palubu, tentokrát však neudeřila plnou silou jako na zlomu vlny a Will i Evanlyn se dokázali udržet. Vo-

da sahající jim až po pás se převalila kolem nich. Pak jako by štíhlá vlčí loď tu nesmírnou tíhu ze sebe setřásla.

Pilně pracovali i veslaři určení ke střídání. Pomocí věder vylévali vodu přes boky lodi. Erak a Svengal se přivázali v nejmíc ohrožené části lodi každý z jedné strany bouřkového kormidla, což bylo mohutné kormidelní veslo o velikosti poloviny normálního vesla, které se v případě, jako byl tenhle, používalo místo malého kormidelního vesla. Mělo větší záběr, takže kormidelník mohl pomáhat veslařům otáčet příď lodi. Dnes k tomu byla zapotřebí síla obou mužů.

Zdálo se, že hluboko dole mezi vlnami vítr trochu ztrácí na síle. Will si chvatně vytíral sůl z očí, kašlal a vyplivoval mořskou vodu na palubu. Jeho oči se setkaly s Evanlyniným vyděšeným pohledem. Měl mlhavý dojem, že by ji měl nějak uklidnit. Nedokázal ale udělat ani říct vůbec nic. Nevěřil, že loď ještě jednu takovouhle vlnu vydrží.

A přece už byla další na cestě, a dokonce ještě vyšší než ta první. Z dále postupovala obrovskou brázdou směrem k nim, mohutněla a vypínala se vysoko nad jejich hlavy, do větší výšky než hradby hradu Redmontu. Will se přitiskl tváří ke stěžni a cítil, že Evanlyn udělala totéž. Loď znovu zahájila svůj strašlivý pomalý výstup vzhůru po vlně.

Stoupali výš a výš, drápali se nahoru po vlně, veslaři napínali svaly k prasknutí a snažili se táhnout *Vlčí vítr* proti spojeným silám větru a moře. Než se vlna tentokrát zlomila, měl Will pocit, jako by loď na poslední chvíli svůj boj prohrála. Když se náhle řítila zpátky do jisté záhuby, v hrůze vytřeštil oči. Potom se hřeben vlny ohnul

a vlna do nich prudce a ničivě narazila. Willa roztočila a smýkala s ním po palubě. Zastavila ho délka lana, jímž byl přivázaný. Něco ho bolestivě praštilo do obličeje a uvědomil si, že je to Evanlynin loket. Voda se přes něj s hukotem valila, pak příd' znovu zamířila strmě dolů a *Vlčí vítr* zahájil další zběsilý pád po hřbetu vlny, valil se dolů a rozrážel mořskou vodu. Will už neměl sílu křičet. Jen tiše kvílel a plazil se zpátky ke stěžni. Podíval se na Evanlyn a zavrtěl hlavou. Bylo podle něj vyloučené, aby tohle přežili. Stejný strach viděl i v jejích očích.

Erak a Svengal u kormidla napínali síly, loď sklouzla k nejnižšímu bodu mezi vlnami, po obou stranách zádi vysoko vystříkly spousty vody a náraz otrásl celou kostrou lodi. Loď se rozkývala a opět se narovнала.

„Drží se dobře,“ křičel Svengal. Erak zamračeně přikyvoval. Ačkoli Willovi i Evanlyn naháněly vlny a vichřice hrozný strach, vlčí loď byla stavěna tak, aby dokázala čelit právě takto rozbouřenému moři. Ale i vlčí lodě měly své meze pevnosti. A Erak si byl vědom, že jestli budou překročeny, všichni zahynou.

„Ta poslední nás málem dostala,“ odpověděl. Loď už vlastně téměř začala klouzat zpátky dolů a jen díky tomu, že veslaři v posledním okamžiku zabrali, se přetáhla přes hřeben vlny.

„Budeme ji muset otočit a zkusit plout před bouří,“ rozhodl Erak. Svengal kývl na souhlas, s očima přimhouřenýma před větrem a slanou vodní tříští.

„Tak za touhle,“ řekl. Další vlna byla trochu nižší než ta, která je předtím málem zahubila. Jenže „nižší“ je ošidné slovo. Oba Skandijci pevně sevřeli kormidelní veslo.

„Zaberte, zatraceně! Zaberte!“ řval Erak na veslaře,

když se vysoko nad jejich hlavy zvedla hora vody a *Vlčí vítr* nastoupil svůj další pomalý, nebezpečný výstup.

„To ne. Prosím, prosím, ať už je konec,“ kvílel Will, když ucítil, že příď jde zase vzhůru. Strach ho připravoval o všechny síly. Přál si jen jedno – aby bylo po všem. Jestli se to má stát, tak ať se loď už potopí. Všechno ať zmizí. Jen ať ta nesnesitelná trýzeň skončí. Slyšel, jak Evanlyn vedle něj úzkostně vzlyká. Objal ji jednou rukou, ale nedokázal udělat nic, co by ji uklidnilo.

Stoupali po vlně výš a výš, pak se ozval známý řev hroučícího se hřebene a do nich s hukotem udeřila vodní spousta. Potom příď projela hřebenem, pleskla o hřbet vlny a letěla dolů. Willovi se chtělo ječet úzkostí, ale krk měl rozbolavělý a došly mu síly. Vydal ze sebe jen slabé zavzlykání.

Vlčí vítr se zařizl do moře na úpatí vlny. Erak řval pokyny na veslaře. Čekala je krátká chvíle v závětrí další blížící se vlny a to byl čas, kdy museli provést obrat.

„Na pravobok!“ křičel a rukou ukazoval směr otáčení pro případ, že by se jeho hlas nedonesl k někomu z veslařů vpředu – i když se o to vůbec nemusel strachovat.

Veslaři se zapřeli nohama o dřevěné výztuže. Ti na pravém boku lodi přitahovali držadla vesel zpět k sobě. Veslaři na levé straně tlačili vesla dopředu. Když se loď vyrovnala, zaburácel Erakův povel.

„Teď!“

Lopatky vesel se zanořily do vody, a zatímco jedna strana veslařů tlačila a druhá táhla, Erak se Svengalem plnou vahou nalehli na kormidlo. Dlouhá štíhlá loď se hladce otočila, skoro na místě, a vystavila záď větru a moři.

„A teď všichni najednou!“ křičel Erak a veslaři zabrali. Loď musela být rychlejší než moře ženoucí se za nimi, jinak by je voda zavalila. Erak krátce pohlédl na dva mladé araluenské zajatce, uboze schoulené vedle stěžně, ale pak je pustil z hlavy a dál se zabýval jen rychlostí lodi a držením kormidla. Kdyby udělal jedinou chybu, loď by se otočila na bok a to by byl jejich konec. Ujížděli lehčeji, to poznal. Ale na takové úvahy teď nebyl čas.

Z pohledu Willa a Evanlyn loď ještě pořád klesala a stoupala hrůzným způsobem – a od hřebene k nejnižšímu bodu překonávala výškový rozdíl padesáti stop. Teď se však dala lépe ovládat, pluli s mořem, už proti němu nebojovali. Will cítil mírné zklidnění pohybů lodi. Voda na ně dál stříkala a pravidelně je zalévala, ale děsivé klouzání dolů už skončilo. Loď nyní plynule plula po vodních masách, které se vzdouvaly pod a kolem ní, a Will si začínal myslet, že *možná* mají maličkou naději na přežití.

Bylo to však pouhé *možná*. Cítil, jak se mu při každé vlně, která loď vyzvedla, hrůzou svírají vnitřnosti. A po každé, když ten pocit zažíval, to mohlo být naposledy. Oběma rukama objal Evanlyn. Ucítil, jak se ho chytla kolem krku a svoji studenou tvář tiskne k jeho obličejí. A tak oba hledali a našli úlevu i odvalu jeden u druhého. Evanlyn vzlykala úzkostí. A Will také, jak si sám překvapeně uvědomil – a pořád dokola mumlal nesmyslná slova, volal Halta, Cuka, kohokoli, kdo by mohl slyšet a pomoci. Ale jak přicházela vlna za vlnou a *Vlčí vítr* se stále držel na hladině, nesnesitelná hrůza ustupovala a na její místo nastoupilo naprosté vyčerpání. Will nakonec usnul.

Po sedm dalších dní byla loď hnána neustále daleko na jih, ven z Úzkého moře až do Nekonečného oceánu. A Will s Evanlyn se choulili u stěžně: promáčení, vysílení, promrzlí. Ochromující strach ze smrti neopouštěl jejich mysli, ale postupně začínali věřit, že se jim snad podaří přežít.

Osmého dne vysvitlo slunce. Po pravdě řečeno bylo mdlé a pošmourné, ale bylo to slunce. Prudké stoupání a padání do hloubky ustalo a loď opět hladce klouzala po klidných vlnách.

Erak, s vousy i vlasy plnými soli, zatáhl unaveně za kormidelní veslo, loď opsala ladnou zatáčku a znovu zamířila k severu.

„Směr mys Bezpečí,“ přikázal své posádce.